

Ένα ακόμα βράδυ αφιερωμένο σε εκείνο το ερώτημα

Συνέχιζα να κάθομαι σκεπτικός, στην ίδια θέση που καθόμουν εδώ και τέσσερις ώρες, σκεπτικός. Ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν ο χαρακτηριστικός χτύπος του μεγάλου παλιού ρολογιού με εκκρεμές δίπλα στο μπαρ. Αυτός και η ανάσα μου, σχετικά αχνή βέβαια, θα έλεγε κανείς πως επισκιαζόταν από το ασταμάτητο "τικ τακ, τικ τακ". Δεν ήξερα αν ο νεαρός που είχε ξεμείνει στη νυχτερινή βάρδια ήταν ακόμα μέσα στο δωμάτιο, αν και δεν με ένοιαζε πολύ, η μπύρα που κουτσόπινα το τελευταίο δώρο μου φαινότανε ατελείωτη και αμφιβάλλω αν θα χρειαζόμουν οτιδήποτε άλλο το υπόλοιπο βράδυ. Εκείνη τη στιγμή θυμήθηκα και την ξεχασμένη μου μπύρα και σηκώνοντας νωχελικά το βαρύ γυάλινο ποτήρι του μισού λίτρου κατέβασα μια αργή αλλά μικρή σε ποσότητα γουλιά. Δεν είχα το κουράγιο να πιω άλλο και άφησα με τον ίδιο τρόπο που το σήκωσα το ποτήρι στο ξύλινο γυαλισμένο τραπέζακι. Όλα φαινόταν τόσο άδεια, νεκρά, σαν να βρισκόμουν σε αυτό που κανείς θα αποκαλούσε "πόλη φάντασμα", αν και δεν βρισκόμουν καν σε πόλη, περισσότερο στη μέση του πουθενά θα έλεγα. Κοίταξα έξω από το παράθυρο της παμπ τον δρόμο, τον οποίο ούτε ένα χαμένο αυτοκινητάκι από εκείνα που βλέπεις τις νύχτες στους περιφερειακούς και αναρωτιέσαι "ποιος να είναι άραγε ο προορισμός τους;" δεν τόλμησε να ακουμπήσει. Τώρα μάλλον εγώ ήμουν ένα από αυτά τα αυτοκινητάκια για να γεμίζει αυτό το δρόμο και όποιος με έβλεπε θα αναρωτιόταν "ποιος να είναι άραγε ο προορισμός του;" Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι ούτε εγώ ο ίδιος δεν γνώριζα την απάντηση σε αυτό το ερώτημα. Πού θα πήγαινα μετά; Μήπως θα έμενα για πάντα σε αυτή την ξεχασμένη από τον έξω κόσμο παμπ, ξεχασμένος και εγώ μαζί της; Για να λέω την αλήθεια, ήταν μια προοπτική, όπως στα παραμύθια που ο ήρωας πηγαίνει σε ένα κόσμο διαφορετικό από τον κανονικό και μένει εκεί για πάντα χωρίς να μεγαλώνει, χωρίς να έχει υποχρεώσεις, χωρίς το φόρτο της τόσο καλά διαμορφωμένης Δυτικής κοινωνίας μας. Αυτό θα ήθελα κι εγώ, αλλά θα μπορούσα ποτέ να το πετύχω; Εννοώ αν δεν έχεις ένα σπιτάκι, έστω και λίγο μικρό, και ένα σχετικά αξιοπρεπές εισόδημα, για να βγαίνουν τα προς το ζην βρε παιδί μου. Ε και δε γίνεται να μην ερωτευτείς, μια ζωή την έχουμε. Γάμος, το πρώτο παιδάκι, το δεύτερο, σχολείο, δουλειά, δουλειά, σχολείο, ακολουθώντας κατά γράμμα τα πρότυπα του τέλειου πολίτη, ή αλλιώς του "ενεργού" πολίτη - να χρησιμοποιούμε και τη σωστή ωρολόγια. Ώρες σαν και αυτή σκέφτομαι, ποιος να είναι αλήθεια ο προορισμός του ανθρώπου; Μήπως τελικά δημιουργηθήκαμε τυχαία; Κάποτε διάβασα ένα επιστημονικό δοκίμιο που αποκαλούσε τη δημιουργία του ανθρώπου παράδοξο και "λάθος" της φύσης. Άλλοι πάλι υποστηρίζουν ότι η φύση είναι αλάνθαστη, όμως ο άνθρωπος δεν είναι, και έτσι οδηγούμαστε σε ένα μεγάλο παράδοξο που μοιάζει με σκανδιναβικό δάσος στο οποίο η μάγισσα αποκαλούμενη Λογική έχει ρίξει ένα ξόρκι που δεν επιτρέπει σε κανέναν να βγει από εκεί. Έτσι όποιος μπαίνει αναγκάζεται να περιπλανιέται μέσα του για πάντα. Με όλες αυτές τις σκέψεις το μυαλό μου έκανε σβούρες μέσα στο κρανίο μου. Μα γιατί να υπάρχουμε; γιατί να μην ξέρουμε γιατί υπάρχουμε; Έκανα τόσες φορές τη ίδια ερώτηση που άρχισα να βαριέμαι να την ακούω μέσα στο κεφάλι μου, αλλά συνέχιζε να μην χάνει το νόημα της, συνέχιζε να

μην έχει ούτε ένα υποκατάστατο απάντησης, όπως όταν ρωτάει κανείς "πού είναι το παλτό μου" και εσύ απολύτως αδιάφορος για το που βρίσκεται απαντάς "ε, όλο και κάπου θα'ναι". Ούτε αυτή η απάντηση δεν είναι διαθέσιμη για αυτό το αιώνιο ερώτημα. Είχα αρχίσει όμως να κουράζομαι. Το χοντρό μάλλινο πανωφόρι μου δημιουργούσε αυτή την οικία ζεστασιά που σε κοιμίζει, τα βλέφαρά μου βάρηναν, βούλιαζα αργά στο δερμάτινο καναπεδάκι, μέχρι που πριν το καταλάβω, οι σκέψεις μου είχαν κοπεί απότομα, το μυαλό μου υπολογιστής που έψαχνε το αποτέλεσμα, εκείνο που ο άνθρωπος δεν μπορούσε να σκεφτεί, αλλά ξαφνικά κάποιος τον έβγαζε από το ρεύμα. Και έτσι αποκοιμήθηκα, τυλιγμένος στη ματαιότητα.

Ένωσα ένα ελαφρύ σκούνημα στο αριστερό μου μπράτσο. Μισοάνοιξα τα μάτια μου, χωρίς να ξέρω πού είμαι, χωρίς καμία ανάμνηση, κενός. "Είναι ώρα να ξυπνήσετε", είπε το μικρό αγόρι που στεκόταν πλάι μου, πανέμορφο, με τα αγγελικά του μάτια να με αντικρίζουν με ένα βλέμμα αθώο, σαν να μην συνέβαινε τίποτα στον κόσμο, σαν να υπήρχε μονάχα αυτή η στιγμή, αυτή η φράση, αυτό το βλέμμα. Άνοιξα τα μάτια μου, ίσιωσα αργά την πλάτη μου, αλλά όταν κοίταξα ξανά το αγόρι δεν στεκόταν δίπλα μου πια, δεν το έβλεπα πια. Τα μάτια μου ήταν τώρα ορθάνοιχτα, γνώριζα που βρισκόμουν, θυμόμουν τις βραδυνές μου σκέψεις, όμως ένιωθα καινός.

Ίσως υπήρχε ελπίδα, ίσως υπήρχε απάντηση στο ερώτημα εκείνο. Ναι, ίσως υπήρχε.

Σπύρος Λύτρας

A1 Λυκείου

